

Peter Maclaren

Zmierzając donikąd

Choć podziwiam twe błyskotliwe pomysły,
niektóre metafory są piękne,
idee robią wrażenie,
a język czasami wzrusza,
w końcu jednak czuję,
że twoje wiersze prowadzą donikąd.

Te słowa napisał redaktor,
i tak rozpoczął się nowy ruch poetycki
– poezja jako podróż,
nieustannie w drodze,
podczas gdy wehikuł języka,
opony kłapnięte,
wraca do garażu.

Odbicia w lustrze

W pewną sobotę, w pewnym mieście,
gdy byłem małym dzieckiem,
siedziałem na desce przełożonej przez krzesło
i patrzyłem na ciąg chłopców
odbijających się w lustrach za moimi plecami.
Fryzjer ścinał mi włosy,
a ja malałem w nieskończoność.

Teraz w lustrze
widzę moich przodków –
ojca, dziadka, jego ojca,
wąsatych dżentelmenów, których nie znałem.
Odbicia w lustrze zamazują się.
Patrzę w lustro,
zaglądając w moją własną przyszłość.

Godziny przed zaśnięciem

W tych wczesnych latach,
kiedy piłka była jeszcze piłką,
a ściana ścianą,
celebrowałem godziny przed zaśnięciem,
choć głos ojca wzywał mnie do spania.

Godzinami toczyłem szklane kulki po
podłodze,
między dywanem a listwą przy ścianie,
pod mostami ulubionych magazynów –
niekończący się strumień migoczącego światła.

Metafora komplikuje zjawiska;
teraz z mojego okna w Cathcart
widzę roziskrzony pociąg opuszczający stację
w ciemności wieczoru –
jest węzłem przesłizgującym się przez trawy.

Na autostradzie
samochody policyjne
to aligatory,
ześlizgujące się z błotnistego brzegu
w pogoni za ofiarą.

Najsmutniejsze – we Francji –
są złote słoneczniki,
niegdyś ogromne jak talerze,

teraz usychające kwiaty, z łodygami
chylącymi się ku ziemi –
to człapiący starzy ludzie,
w poświęcie późnego popołudnia.

Wiersze Petera Maclarena tłumaczyła: Anna Małecka

Peter Maclaren, filolog angielski, jest rodowitym mieszkańcem Glasgow. Przez ponad trzydzieści lat pracował jako nauczyciel języka angielskiego w jednej z glasgowiańskich szkół średnich. Równocześnie publikował wiersze i felietony w szkockiej prasie literackiej. Poniższe wiersze pochodzą z wydanego w roku 2021 tomu zatytułowanego *Hours before Bedtime*.

Jacek Jaszczuk

Dies irae

Wierście matce, która skrzypem
i pokrzywą strzeże naszego snu,
w sieci gwiazd dotyka
nieskończoności,
jak ryba przepływająca
przez zodiak.

Wierście ojcu, który przez zwirowiska
gromi gradobicia
częściami mowy
jak rycerz,
który w pancerzu żuka
pokłada całą nadzieję.

Nie wierście ziemi, która w dniu
wyrębu pozwoli zasnąć gałązkom
elektrycznego światła,
nad którymi miodne pszczoły
wyplakiwać będą spadz
tego świata.

Antyfona

W jutrzni – jasno
Sztuczne ognie gryzą niebo
Szklankami łobuzeria spija
Iskry rozsypane z firmamentu

I znowu ciemno jak lęk
Co na kłamce przysiadł
Rozmazane wróżby kreśląc
Z dłoni wydrapanej zodiakiem

A potem jasno – biało
Jak w obwoźnej lodziarni
W której piszcząca muzyka
Przerywa życie fletom

Pomiędzy mrok jak mowa
Po której papier się zwija
A słowa wydarte z żywych
Bołą ciało przestrzeni

Za chwilę ktoś zarecytuje
Mowę umarłego wagabunda
W której nieznane nam państwo
Ustanowi swój tron

Humilis

z dźwięków tych barw nad którymi
ostrzą się żagle chmur czas
jest jak najgłębsze przeźrocze kosmosu
z którego komety sypią swój sen

a może to jasność w nas tak śni
migocząca w przedsiódkach raju
i niebo które spływa jak szmer
w zagięciach anielskich sukien

a może jedynie odbłask kropel
płynących przez lustra chrzcielnic
w których odbicia naszych spojrzeń
obmywają między nami kropidła

wszechświata

urodzony w lipcu

prawdopodobnie urodzony w południe
czekałem na ciebie
w chwili kiedy słońce
na ustach akuszerki
wypowiedziało niebo
oddech ziemi
przyniósł spóźniony pociąg
prawdopodobnie ubrana w nim
w dźwięk zwrotnicy
przyjechałaś zbyt późno
a może ja zbyt cielesny w alfabecie
nie mieściłem kolorów skroni
którymi poszarzała między nami przyszłość

a potem były nieba i ziemie
w których spotykały się
wszystkie gałązki chmur
nad którymi aniołowie przetaczali
granice snów
i były śnieżycy

w których zamarały jeziora
przypominające wody kalafonii
z których celtyskim odłamkiem
dotykała nas zielona wyspa
promieniem wodząc nasze
obłoki godziny i rozjazdy
zanim słońce wypali w nas
plony łąk i sadów

ale jeszcze w kącie staniemy
i wypełnimy sobą zdania
nigdy niewypowiedziane
i zakwitniemy okruciami
chleba naszego irlandzkiego
zamknięci i bezbarwni
jak niespokojne morze
po przeciwnych stronach okien.

